

hans Modstander, som jeg før nævnte, paa dette Omraade, der sit Magten, thi siden den Tid er der, om jeg ikke erindrer feil, ikke mindre end 6 Gange forelagt Folkethinget et Fiskerilovforslag, som gaar akkurat i modsat Retning af det af Indenrigsminister Estrup forelagte, et Forslag, som Fiskerikommisjonen, hvis Betænkning det skyldes, selv erklærer for at være hæmmende, indskrænkende og forbydende; det er, siger Kommisjonen, en Forbudslov, den foreslaar, altsaa gaanske det Modsatte af Indenrigsminister Estrups. Jeg tror, at det er en Ulykke, at Folkethinget hidtil har taget i Betænkning at fremme dette Lovforslag, og naar det i den sidste Udvalgsbetænkning, der blev afgivet her i Thinget, en Betænkning, der iøvrigt blev afgiven paa den sidste Dag, Thinget var samlet, hedder, at Udvalget havde havt nogen Vanfluelighed med Hensyn til, hvor det skulde finde sit Bestik, er jeg enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), med hvem jeg iøvrigt i saa mange Punkter i denne Sag ikke kan glæde mig ved at være enig, naar han anbefaler, at der anstilles noagtige, upartiske og omfattende Undersøgelser, saaledes at der kan frembringes et statistisk Materiale, ledsaget af en videnskabelig Belysning, angaaende dette Spørgsmaal, thi naar de fire Aar ere gaaede, der nu staa tilbage, og maaste før, vil det Spørgsmaal med Nødvendighed præsentere sig: Hvad da? Skulle vi da lægge Tvang paa Fiskerne eller ikke? Og jeg, hvis Aar rykke frem, og som ikke har Brev paa at leve endnu i fire Aar, end mindre paa min Blads her i Thinget, griber Leiligheden til i dette Dieblik at tale for, at man ikke lægger nogen som helst Tvang paa Fiskeriet, at det Princip, som bliver ledende overfor Fiskeriet, bliver i Korthed dette, at Fiskerne skulle have Lov tilfat fiske, naar de ville, som de ville og hvor de ville. Det blev jo ved Behandlingen her i Thinget af dette fire-aarige Lovforslag udtrykkelig omtalt — og Titelen paa Lovforslaget blev forandret for at sikkre det, — at naar disse fire Aar vare gaaede, maatte det, naar ikke andet opnaedes, endnu staa frit for, og der skulde Intet være præjudiceret med Hensyn til, at man igjen ved Domstolene kunde optage Spørgsmaalet om, hvorvidt Højesteretsdommen af 29de April 1880 vilde kunne blive gjentagen af Højesteret, eller at det, som deri er udtalt, vilde kunne under en ny Sag blive gjentaget af Højesteret. I saa Henseende er jeg af en ganske anden Anskuelse end det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds, idet det er min Mening, som jeg tidligere har udtalt, at der vilde være en ikke ringe Chance for, at Høje-

steret, saa snart Sagen eller dette Spørgsmaal maatte blive procederet paany og paa en saadan Maade, at der fremkommer de sydlige Dplysninger i Sagen, som høre dertil, vil komme til en anden Opfattelse. Det er jo ikke usædvanligt at se, at Højesteret i saadanne Sager den ene og den anden Gang er kommen til forskjellig Opfattelse. Jeg har tidligere omtalt dette, jeg skal ikke gjentage det her i dette Dieblik. Ikke heller kan det være min Hensigt med nogen Udførlighed at komme ind paa, hvorpaa jeg støtter denne Antagelse — det vil høre hjemme i en Procedure om dette Spørgsmaal —, men en kort Bemærkning skal jeg dog tillade mig at gjøre, og det er, at selv om man vil gaa ud fra, at det er et juridisk Resonnement, der er opstillet i denne Højesteretsdom, at de i Limfjordslovgivningen til enhver Tid værende Mastebestemmelser ogsaa maa være gjældende for det øvrige Land, uagtet der i disse Limfjords-Lovgivningsbestemmelser ikke staaer det Mindste derom, har denne Argumentation dog en faktisk Forudsætning, og denne Forudsætning er den, at man i Limfjordslovgivningen kan finde saadanne Regler for Mastestørrelsen, men det er jo ikke Tilfellet. Limfjordslovgivningen er jo, som bekendt, af den Bestaffenhed, at den kun tillader Brugen af de Redstaber, som den udtrykkelig nævner, og forbyder Brugen af alle andre, men det Redstaf, som der var Tale om i Højesteretsdommen af 29de April 1880, er et Redstaf, som er forbudt i Limfjorden, og man kan altsaa ikke i Limfjordslovgivningen finde nogen Regel med Hensyn til hvorledes et saadant Redstaf skal bindes. Den Gang da Regjeringens Fiskerilovforslag første Gang kom til Behandling i Folkethinget, stod vi Alle, jeg ogsaa, paa det Standpunkt, at vi mente, at om det end kunde være rigtigt, at man med de forbedrede Redstaber, med Baad, og hvad de ellers alle hedde, kunde udbytte Fiskeriet, uden i mindste Maade at skade Fiskebestanden, paa en fordelagtigere og rigere Maade end hidtil, havde det dog den Ulempe, at med disse Baad overhalede man de stedlige Fiskeres Redstaber og navnlig deres Kuser. Jeg og flere Medlemmer med mig gif den Gang ud fra, at disse stedlige Fiskere havde en Ret til med deres smaa og billige Redstaber at have Fred for de større og bedre Redstaber. Deres Berettigelse til at fiske var ligesaa stor som de Andres; de burde ikke lide under, at Andre havde Kapital til at sætte i større og fuldkomnere Redstaber. Dette er efter de Dplysninger, som jeg har modtaget fra de brave Fiskere i Kallehave, som have henvendt sig til mig, nu et overvundet Standpunkt. For-